

ARG. 4. MINNEAPOLIS, MINN., DEN 1 MAJ, 1918. NO. 9.

Den stora konspira-tionsrättegången ånyo påbörjad.

Av Carl Ahlteen.

Chicago den 19 april 1918.

Måndagen den 15 april öppnades ånyo dörrarna i "Judge Landis's Court room" och in strömmade 112 medlemmar av I. W. W. En atmosfär av tillfredsställelse fyllde samtidigt rätts-salen, ty alla av de anklagade ha i över 6 månaders tid väntat på detta ypperliga tillfälle att visa en hel värld att alla deras strävanden utgått, och fortfarande utgår på att upprätta och genomföra ett samhällssystem, under vilket alla samhällets medlemmar kunna njuta fullt och helt av livet.

Från ett enda litet hörn kunde man dock iakttaga ett visst missmod, ja rent ut felslagna beräkningar. Detta var från åklagarsidan, vilken representeras av Koppartrustens advokat, Frank Nebeker, jämte District Attorney Clyne.

Redan förra veckan mellan den 1-6 april, hade de iakttagit att Judge Landis är en man som har reda på lag, och ej är så villig som de önska, att förstå vinkar från deras sida.

Tydligare: vid varje särskilt tillfälle. Vanderwee, försvarssidans präktige advokat, framställde frågor till jurymännen, sådana som dessa: Har ni studerat det nuvarande lönesystemet? Ha ni reda på om arbetets produkter distribueras rättvist i samhället? Anser ni att vårt nuvarande system av politiskt guvernement—Demokratiskt, är bättre än autokratiskt? Förstå ni med Demokratiskt guvernement, namnet, eller principen? Anser ni att demokrati endast är god då det gäller samhällets politiska administration, och ej industriella. Anser ni det rätt och från alla synpunkter praktiskt för en man att hyra tusentals män och på detta sätt kontrollera deras liv? o. s. v.

Vid alla dessa tillfällen uppträdde koppartrustens advokat Nebeker, nu anställd av regeringen som åklagare, och protesterade till framställandet av dessa frågor. Han påstod att dessa hade ej med saken att göra. Ett svagt försök att dölja frågans rätta natur, — men Judge Landis till sin heder, besvarade Nebeker med att alla dessa frågor voro berättigade.

Med särskild tillfredsställelse kunde jag se, hur hatet i mr Nebeker förmådde så sammanblanda de föga ordnade tankarna i honom, att han liknade i ansiktet en piskad ilsken pojke. Och andra dagen öppnades med en ny atmosfär av tillfredsställelse från åklagarsidan, då ett telegram anlät från Ryssland, från kamrat Kornuk, en av de anklagade, nu en general i Ryska armén i strid mot Tyskland. I nämnda telegram hade kamrat Kornuk frågat åklagarsidan om de önskade honom att infinna sig för rättgång.

Detta plus kamrat Christ, vilken förra veckan blev frikänd från allt ansvar, därför att han var

kallad till armen och var villig att infinna sig, slog ner som en bomb bland dessa två advokater, vilka hade inbillat sig att de hade repet om våra nackar redan, genom att anklaga oss och hela organisationen för en absolut fosterlandsförädlareorganisation, och med detta i sikte, visa att vi voro de "ledande" i konspira-tionsarbete.

Som sagt, här tappade de det viktigaste de hade sikte på.

Ibland andra punkter i anklagelsen finna vi sträjkförbudet.

Med anledning av denna punkt framställdes några intressanta frågor av mr Vanderwee, sådana som dessa: Har ni studerat U. S. historia? Har ni reda på hur U. S. guvernement blev uppbyggt? Sympatisera ni med alla de med U. S. allierade i kriget mot Tyksland? Med Ryssland också? Faktumet att Ryssland genomgått två revolutioner, betyder detta något i ert avseende i ert utslag skyldig eller oskyldig, om det visar sig att en av de anklagade ha bidragit till revolutionen där? Vid dessa frågor följde en ny protest från mr Nebeker, vilken påstod att om dessa frågor kunde framställas i denna sak, så vill detta berättiga även en revolution här.

Judge Landis svarade i sin allvarliga ton, att den ryska revolutionen är absolut berättigad, och anses som sådan i hans "court". Ett nytt mummel hördes av de två ilska åklagardvokaterna, vilka frammumlade ånyo, att om det är så, då anser Judge Landis att det är lagligt att agitera för revolution, till vilket Judge Landis svarade, att det beror helt och hållet på hur många dessa agitatorer kunde få på sin sida. Vilket med andra ord menas: om de lyckas så är det rätt, misslyckas de, så få de stå för konsekvenserna. Ett utmärkt och intelligent svar, vilket har sin historia bakom sig, visande att så alltid varit fallet. Hitintills har det visat sig att allt ser ljus ut för oss. 1. Därför att mr Geo. Vanderwee visar sig vara mycket överlägsen mr Nebeker som advokat. 2. Judge Landis visar sig vara en man som hitintills stått på egna ben och följer lagen till punkt och pricka.

Det enda som jag nu tvingas att göra är, att uppmana dig arbetare kamrat, man, kvinna och barn, socialist, S. L. P. eller A. F. of L. medlem, med få ord alla frihetsskämpar:

Var ej rädd för att göra allt i ert makt, att både som medlemmar och som sympatisörer ge ert fulla och absoluta stöd till rättgångens lyckliga utgång.

Hav i minnet att rättgången kommer att räcka minst 6 månader, flera hundra vittnen måste inkallas och underhållas en längre tid, och en oerhörd massa litteratur måste spridas över hela landet, så att arbetarklassen i sin helhet tar intresse i den viktigaste rättgång i mänsklighetens

När 90% av världen sover.

UR NATTEN.

Medan skymningen faller kring hård och hus
Och det mörknar kring sovande vatten
Genom dunklet jag famlar i längtan på ljus,
Mina tankar gå vilse i natten
Och jag söker en ljusglimt, en stråle blott
Med ett bud om att morgon skall gry
Om att sol ej för alltid till vila gått
Långt där borta i svartnande sky.

Ut ur mångårigt mörker kring hav och hed
Ser jag fyrarna blinka och blänka
Det har börjat att ljusna i slavarnas led
De ha börjat att vakna och tänka.
De ha slutat sin hundtjänst vid guldets fot
Och de tigga och bedja ej mer
Men de ropa på ljus där de samlas med hot
Under frihetens röda baner.

Över snyftande klagan och kval och nöd
Hörs en stämma som undertryckt knotar
Hörs en frihetston, skälvan, hemlös och spröd
Men den växer anklagar och hotar.
Och i orubblig styrka mot stormens tag
Står de sotiga slavarnas här
Låt det storma och rasa och ryta i dag
Och i morgon är solskenet här.

Bort allt tynande, sjukligt och mörkt och tungt
Som har tryckt oss sen urminnes tider
Fram allt stolt och fröhopningsfullt, starkt och ungt
Fram till väntande trotsiga strider
Och det sädet som spirar i stridens spår
Skall ej kvävas av mörker och makt
Men skall stiga mot ljuset i knoppande vår
Uti soldrucken, vårfager prakt.

Signe Aurell.

historia upp till datum avhållen. Den är viktig för mig, dig och alla frihetsälskare.

Det gäller dig, din hustru och dina barns rätt att leva och njuta. Därför hur mycket du i dollars och cents ger till denna sak, betalar sig rent affärsmässigt sett

tusenfallt. Ej vill väl du vara en av dem som av sparsamhetsskäl bidragit till din egen och din klass död, under trycket av slavoket.

Giv, och giv i dag, du skördar

tusenfallt i morgon.

Se till, att alla dina arbetskamrater ge efter bästa förmåga.

Första-maj-minnen.

Av Carl Ahlteen.

Cook County Jail, Chicago, Ill.

Känslorna av första majminnen plågar en revolutionär fånge hårdare än minnen av allt annat.

Jag minnes sedan 15 år tillbaka första majfirandet, och minnes mycket väl de känslor som inspirerade till fördubblad aktivitet. Snart skall det lyckas tänkte vi många av oss, att få arbetarna som en klass att vakna upp till medvetande och insikt om, att de äro bestulna, och då skola de som en man resa sig och rengöra landet, länderna, ja hela jorden från det som hindrar deras naturliga utveckling.

Värens ankomst, med dess livgivande elixir i luften, dess grönska, solstrålar, fågelsång, pyntning och prydnad, väcker känslor sådana som ingen annan årstid. Aldrig känner man så behovet av frihet som vid denna tid.

Vi människor ha ej hunnit att komma längre från djuren i allmänhet då det gäller utveckling, än att vi rent ut sagt ha vår paringstid liksom andra djur då, eller åtminstone behovet därav, och det ser ut som detta vore tillräckligt för att förklara varför frihetsbehoven äro starkare då än vid någon annan tid på året.

Detta är dock ej huvudorsaken för min orolighet, mitt frihetsbehovs styrka, utan minnet av de stora skaror av människor, från gruvor, fabriker och väerkstäder, som den 1 maj brukade kasta av sig slavoket, möta sina i samma ställning befintliga bröder och samtala om mål och medel i och för slutlig uppgörelse med sina plågoandar. O hur hastigt mitt hjärta slog av glädje i mitt bröst, då jag mitt i dens skara av jättar, taktfast och under fladder av fanor och med musik i teten, tågade ut till någon mötesplats.

Borgarna bävade när de sågo de blusklädda männen tåga obehindrat genom gatorna till någon park var möten hölls.

Eldiga tal om frihet och broderskap, jämte avsjungandet av internationalen hörde till programmet för dagen. Snart kommer Frihetsdagen hörde man de förtryckta visska till varandra, och ansikten skenö av glädje.

Men vad hände? Jo borgarna sågo faran i att låta arbetarna hållas fritt och obehindrat, så de sände sina hala och fala tungor in i arbetarnas leder, och så blev det politik, medborgarskap och ansvar.

Den vackra drömmen om internationalen blev ansvarets pratmakarfäst, där hälsningar sändes till de i gruvor, fabriker och väerkstäder försmäktande männen.

Hälsningar från andra länders proletärer, genom de hala tungornas besittare.

Klasskampen hade tagit en annan form.

Arbetarna hade blivit lurade

att tro på lögnen, att klasskampen måste utkämpas i parlamentet, och på den internationella kongressen, och lite senare finna vi kamraterna sända bly i stället för hälsningar till varandra.

Minnen av dessa flydda tider, martera fången nu hårdare än annars, och frågan kommer ofta fram — har egentligen någonting vunnits av alla dessa års intensiva strider?

Jag måste härtill svara, att trots det att det ser mörkt ut, trots fängelsegaller, rättgångar och förföljelser m. m. så ser det dock ljusare ut. Ej just därför att vi ännu ha vår hand på handtaget till dörren för det nya systemet — för att nu använda denna bild — men därför att striden har förmått öppna upp ögonen på hundra tusentals, så att snart kan det lämpliga ögonblicket komma då det bryter lösa.

Ingen kunde tro att det skulle gå så sakta, men ingen kan heller förneka faktumet att dagen är närmare då uppgörelsens timma slår. Mänskligheten är av naturen feg och konservativ. Vi kunna se på vildarna hur dessa utsätta för sitt värksamhetsområde ett märke, ex. en sjö, en bergskedja, en å, en stor skog eller dylikt, och utanför detta märke är det okända, utanför detta märke våga de ej gå förrän hungern och umbäranden tvinga dem. Så med oss, vi bära våra bördor, slava, svälta och lida nöd. Men, och häri ligger hoppet: vi gå aldrig tillbaka. Visserligen stupar några tusen utmed vägen, men framåt gå nya krafter tills målet är uphunnet.

Fängelsegallren tycks vara tätare, väggarna mera smutsgrå och luften mera osund, när tanken flyger ut till de gamla kära minnena, och jag frestas att ropa högt så att det höres av jordens slavande proletärhopar: Ny fart kamrater! Nya tag! Ny inspiration! Nya kampmetoder och vi äro snart framme! På arbetsplatsen bör du använda din organiserade styrka, du och dina kamrater endast. Inga ansvarsfulla poster med s. k. bättre ledare duga! De ha lurat dig! Men du vare sig kan eller vill lura dig själv. Detta nya hopp, denna taktik och organisation har det vackra namnet Industriebetarna av världen (I. W. W.) Din och alla arbetares organisation.

Låt ej skrämna dig av fiendernas förföljelser! Svara med mera och åter mera aktivitet. Skaffa massor av nya krafter med i striden! Om du icke gör så, så bidrager du till din egen undergång.

Hoppet om din förståelse för stridens nödvändighet gör fängelselivet dragligare. Den enda ljusa stjärnan i mörkret.

GLÖM INTE DIN DONATION FÖR "GENERAL DEFENCE"

An official organ for the Scandinavian branch of the Industrial Workers of the World. Published semi-monthly.

Published and controlled by the Scandinavian Recruiting Union, Minneapolis, Minn.

Send all communications to "Allarm", Box 179 Minneapolis, Minn.

Prenumerationspris: Helt år \$1.00. Lösnummer 5 cents. Aterförsäljare redovisa med 3½ cents.

Yearly subscription \$1.00, year 60 cents, single copies 5 cents. Bundle orders, pr. copy, 3½ cents.

Tidningen utkommer den 1 och 15 i varje månad.

Tidningen redigeras och utgives av en kommitté.

Wm. D. HAYWOOD, Gen. Secy.-Treas.
1001 W. Madison St., Chicago, Ill.

GENERAL EXECUTIVE BOARD

F. H. Little, Francis Miller, C. L. Lambert, Richard Brazier and William Wiertola.

Har A. F. of L. någon rätt att existera såsom arbetarorganisation?

På denna fråga, många kanske vill anmärka, att den aldrig har gjort anspråk på att vara utan en yrkesorganisation, fastän nu på sista tiden, den har av förhållanden tvingats att för att använda S. Gompers uttryck, — organisera industriellt, därmed åsyfta han platser var hantlangare och de yrkesskickliga tillhöra samma "lokal".

På frågan i sin helhet ville jag utan betänksamt svara: Nej!

Många av våra kamrater vill då utan tvivel komma med påståendet: att så länge den förmår att höja timpenningen och förkorta arbetstiden, den har rätt att existera. Detta argument är använt av många, ej minst inom våra egna leder. Därför några motsägelser om saken.

Vi veta alla, att A. F. of L. var organiserad under tiden, som maskinindustrin var i sin linda. Den var då både logisk och tidsenlig. Och om den hade hållit jämna steg med utvecklingen, ingenting hade varit att säga, men att den vill- och använder sitt föräldrade strids- (om man får kalla det så) och organisationsmetoder nu, efter allt genomgått en sådan kolossal förändring, då kan icke nog betecknas nödvändigheten av för alla arbetarna att bli bekant med I. W. W:s metoder och propaganda.

Om vi göra det djärva antagandet, att A. F. of L. kan vinna "lite", och att det skulle vara en ursäkt för dess existens. Vad skulle man då tänka om en man i dessa dagar, som försökte att gräva med en träspade. Ingen vill väl påstå, att han inte kan göra "lite", men är det då logiskt att låta honom fortfara med sitt tids- och energidödande arbete, när stora ångskyfflar finnes tillhanda? När flintyxan kom i bruk, var det också en förbättring och en tidsbesparing, längre fram kommer järnxyxan, många tänkte utan tvivel då, att en fullkomlighet då var uppnådd, men om vi såg en man arbeta med en flint- eller järnxyxa i dag, vilken av oss hade en ursäkt att framföra för hans efterblivna arbetsmetod?

Ingen. — Ändå kan vi inte förneka faktum att en man kan fäla ett träd, både med flint- och järnxyxa om givet tillräckligt med tid. Samma förhållande är rådande inom alla andra områden. Allt har till trots, utvecklats till ett bättre och efter förhållanden lämpligare, med endast något undantag måste man, om man vill vara ärlig, placera A. F. of L.

Nästa fråga man måste göra sig själv är: Vinner A. F. of L. det minsta genom sin makt som organisation?

Om man har lite grand kännedom om kapitalisternas organiserade styrka, dess brutala, hänsynslösa stridsätt, och deras obarmhärtiga uppträdande, både emot individ och organisation, som försöker att krossa deras utslagningsprocesser av arbetarklassen, yrkesskicklig eller inte, måste man säga — Nej!

Men vi leva i en tid, då organisering, och systematisering, måste användas. Den mest vetenskapliga, den mest systematiska organisationen, måste som en naturlig följd av utvecklingen vinna mark.

Denna organisation är I. W. W. Vi veta det; kapitalisterna veta det. Därför så många obefögade lögnar om oss, därför så mycket lidande för våra djärvaste kamrater, m. m. Allt för att göra oss missmodiga och rädda.

Det är lätt för en man som tänker att se, att I. W. W. är framtidens såväl, och inte allra minst nutidens, organisation.

Om A. F. of L:s varje försök för en förbättring av förhållandena bleve ett nederlag, — detta i ordets egentliga bemärkelse — medlemmarna i A. F. of L. kunde då lätt se, att den vore oduglig, utgammal och otidsenlig, men så länge som det mest anspråkslösa i förbättring av arbetsförhållandena kan ernås, de bli då av sina "ledare" — rättare missledare — födda med det argumentet: Se vad ni vann genom oss och genom "vår" organisation.

Detta höres fint, och för den okunnige i samhälls- och organisationsförhållande, det verkar som ämnat — — — andligt sömnmedel.

För oss däremot, som ser samhällsförhållandena som de äro, veta alltför väl att alla s. k. förbättringar göres endast för ett mål, — det att hålla I. W. W. ute.

Ett annat förhållande inverkar också kanske till en del.

Livsförnödenheterna som vi måste hava för att leva och reproducera, äro alltid i ett stigande. Varje dag och varje timme, alltid prisförhöjningar. Allting höjes i pris, både ofta och mycket, förutan vår arbetskraft. Vad vore då följden om inte vår arbetskraft betalades litet mera?

Vi finge då svälta till döds. Många kanske vilja påstå att det är, i det förhållande vi äro i nu; mycket sant, en stor del av oss, men vi finna dock att en del av arbetarklassen äro bättre betalda, och i bättre förhållande; därför att det är absolut nödvändigt, till och med för kapitalisternas fortbestånd. Men kanske någon kommer med påståendet — se på de motstånd A. F. of L. möter på en del platser? — och alltid med nederlag. Är det inte bevis nog för dess rätta uppgift som organisation? Det förhållandet kan vara tvärfaldigt: Första, om alla tvistigheter blevo avhandlade fredligt, detta kunde användas som bevis på korruption, därför är motstånd från kapitalets sida ett gott argument.

Lycka och olycka

Det finnes människor vilka påstå att ett blint ödes oundvikliga lag lagt hinder i vägen för vissa individers lycka, eller med andra ord att: en del människor äro födda till olycka, då däremot andra, vilkas liv av helt naturliga förhållanden blivit vad man kallar lyckligt, äro födda till — lycka. Ingenting är gálnare än detta resonemang, och ingenting är lättförklarigare än att det oundvikligen måste finnas olyckliga människor i ett samhälle sådant som det nuvarande kapitalistiska. Ja, man kan till och med, då man ser samhället genom den sanna livslyckans synglas, våga påstå att alltsammans är ett kaos av idel olycka.

Den stora samling av kapitalistiska "tillgodogörare" av mänsklig arbetskraft och företagsamhet, som hopat million på million för att sedan leva ett liv i lyx och överflöd — är det ett blint öde eller är det en högre försyn, en "allsmäktig Gud" som från evighet utstakat dessa människors sorgfria levnadsbana och som bestämt deras lycka? Nej, det är systemet, som tillåter den era människan att leva i överflöd på den andras bekostnad. Samma system som sätter en kung på tronen och bestämmer, att hans son — huru fysiskt och moraliskt förärdad han än månde vara — ovillkorligen skall ära kronan, samma system öppnar icke lärdomssalarna för arbetarens son, då han icke äger pänningar att lösa sig därin, utan låter "trasanken" med goda anlag dö som tiggare, under det i värsta fall idioten, furstesonen sättes på tronen.

Arbetaren, vilken icke äger en fotsbredd jord att nedslå sina bopinnar på, och vilkens existensvillkor bli allt sämre år för år, uppehåller med sitt arbete hela samhället. Han är den grundval, på vilken det kapitalistiska samhället byggt sina murar, på vilkas höjder den härskande klassen lever sitt njutningsrika liv, han nödgas, för att med sig och sin familj kunna framslåpa sin usla tillvaro, sälja sin arbetskraft för en spottsyver; och när han icke längre förmår arbeta, när arbetsgivaren icke längre anser sig kunna skörda nog vinst av hans tårda krafter, kastas han utan förbarmande på porten eller in på fattighuset.

Det var en "olycka" för honom, skulle någon säga, att han föddes fattig. Hade han fått ära på-

ningar kunde han för dessa inköpt produktionsmedel, maskiner med mera. Och levande arbetskraft — sådan köpes billigt i våra dagar — och snart hade hans lycka varit gjord. Men systemet, som utplundrat hans föräldrar, lät honom födas till slav åt sina medmänniskor.

Kan ett sådant samhälle, där den ena människan lever i överflöd på den andras bekostnad, kallas lyckligt? Nej, vi måst: ovillkorligen erkänna, att den nuvarande samhällsordningen är den mest olyckliga under solen. Jorden giver med arbetarens hjälp rika skördar, bergen frambringa dyrbara metaller, här finnes överflöd åt alla — ingen behöfve lida nöd. Och mitt i detta överflöd dö tusentals människor av svält. Är detta ett väl ordnat samhälle? Är detta ett samhälle som sträfvat efter den högsta möjliga lycka åt alla? Nej, och tusen gånger nej! Det är intet samhälle, det är ett kaos av lögn, bedrägeri, brodermord och alla upptänkliga orättfärdigheter, där den ena människan utan förbarmande trampar den andra under fötterna. Och ändå kallas det för ett kristet samhälle. Ändå vill man berömma sig av att lyda budet: "Älska din nästa så som dig själv!" Vilket hän.

Det är eder, ni förtrampade, ni arbetets söner och döttrar, det beror på, huru länge detta tillstånd skall få fortfara. Makten ligger i edra händer, blott ni förstår att tillvarataga och använda den. Utan edert arbete skulle samhällets drönare aldrig existera. Jorden skulle aldrig frambringa några skördar, bergens metaller skulle ligga gömda i hennes sköte, uppfinningsförmågan skulle stå maktlös om ingen arbetare och dock tilltagare underligger jämförd med de andras rikedom, för varje år. Maskinerna, som uppfinnas och tillverkas, borde bli till nytta för alla, men i stället ökas de arbetslösas antal. Hela samhället går sin undergång till mötes.

Därför, såvida din egen, dina efterkommande och hela människosläktets väl är dig kärt, arbet för organisationen, drag din arbetande bröder med dig in i I. W. W., sådana måste finnas i varje stad, på varje ort, över allt, där arbete utföres. Då skall det icke dröja länge, förrän morgonstjärnan uppgår över ett lyckligt släkte.

J. Gotth. Hållberg.

Finnes det klass-skillnad i Amerika?

I. W. W. organiserades 1905 på den revolutionära klasskampens grund, ej av patentsökande medelklassmänniskor, eller affärsmän, utan av arbetare, som i många, långa år tvingats att medelst de dåtida ofullständiga organisationerna, strida för bibehållandet av sitt redan då låga levnadsstandard. I denna kamp hade de funnit ut, att en klass var ständigt på deras rygg och pressade dem allt hårdare och hårdare, och att för att kunna befria sig från dem, måste det bildas en organisation med revolutionärt program, baserad på klasskampens grund. Att organisationen antog industriella och ej yrkeslinjer, bevisar att den förra organisationen (yrkesorganisationen) visat sig vara för gammal, på grund av det nya produktions- och distributionssystemet.

Hade ej behovet för denna nya organisation funnits, hade den aldrig vare sig blivit påtänkt eller bildad, ty människan och människorna äro sådana, att yttre omständigheter av en eller annan sort, alltid framförde ideer om nytt, och den enskilde eller gruppen, i vilket fall det nu är, handlar i riktning visad av behovet.

Att I. W. W. baserade sig på klasskampens grund är därför lika logiskt som att den blev bildad. Hade ej en utsugarklass funnits, vars intressen gå i motsatt riktning till våra, hade aldrig I. W. W. antagit klasskampsprogrammet. Nu må alla hyrda lakejer ropa sina lungor i trasor, under försöken att förvränga den allmänna uppfattningen, faktumet kvarstår och kampen fortgår detta till trots.

I. W. W. principförklaring förbliver vad den är tills målet är vunnet.

Arbetarklassen och kapitalistklassen ha ingenting gemensamt

Denna punkt, den väsentligaste i förklaringen, är alltför subjekt för kapitalistklassens angrepp.

Ingen större lögn såges det har spritts av I. W. W., än denna.

Speciellt under nuvarande kris, påstå våra fiender att detta är det farligaste av allt vad I. W. W. göra, och därtill den största av alla dess lögnar — så är det att sprida denna lära.

Här finnes ingen klass-skillnad utropa de, och faran av att detta deras rop skall bli hörsammat av mina klasskamrater, tvingar mig att delgiva denna statistik, tagen ur "The Chicago Examiner" mars 17 1918. Här är en tabell över 30 av Amerikas över 7,000 mångmiljonärers årliga inkomst jämte egendom.

Här är tabellen sådan den uppgivits till regeringen, nu när inkomstskatten skulle betalas.

Namn	Egendom	Årlig inkomst	Inkomställa
John D. Rockefeller	\$1,200,000,000	\$60,000,000	Olja
H. C. Frick	225,000,000	11,250,000	Coke and Stål
Andrew Carnegie	200,000,000	10,000,000	Stål
George F. Baker	150,000,000	7,500,000	Banking
William Rockefeller	150,000,000	7,500,000	Olja och järnvägar
Edward S. Hawkins	125,000,000	6,250,000	Olja
J. Ogden Armour	125,000,000	6,250,000	Matvaror
Henry Ford	100,000,000	5,000,000	Automobil
W. K. Vanderbilt	100,000,000	5,000,000	Järnvägar
Ed. H. R. Green	100,000,000	5,000,000	Banking
Mrs. E. H. Harrison	80,000,000	4,000,000	Järnvägar
Vincent Astor	75,000,000	3,750,000	Real Estate
James Stillman	70,000,000	3,500,000	Bomull och Banking
Thomas F. Ryan	70,000,000	3,500,000	Landaffärer och tobak
Daniel Guggenheimer	70,000,000	3,500,000	Gruvdrift
Charles M. Schwab	70,000,000	3,500,000	Stål
J. P. Morgan	70,000,000	3,500,000	Banking
Mrs. Russell Sage	60,000,000	3,000,000	Banking
Cyrus H. McCormick	60,000,000	3,000,000	Lantbruksmaskiner
Joseph Widener	60,000,000	3,000,000	Landaffärer
A. C. James	60,000,000	3,000,000	Gruvdrift och järnvägar
Nicholas F. Brady	60,000,000	3,000,000	Landaffärer
Jacob H. Schiff	50,000,000	2,500,000	Banking
James B. Duke	50,000,000	2,500,000	Tobak
George Eastman	50,000,000	2,500,000	Fotografi-kameras
Pierre S. du Point	50,000,000	2,500,000	Krut
Louis F. Smith	50,000,000	2,500,000	Matvaror
Julius Rosenwald	50,000,000	2,500,000	Kortvaror
Mrs. Lawrence Lewis	50,000,000	2,500,000	Olja
Henry Phipps	50,000,000	2,500,000	Stål

Den som känner till dessa karaktärs årlighet, betvivlar ej deras förmåga och goda vilja att uppgä någorlunda "korrekt." Man gör troligen ej något misstag, om man antager att dessa summor äro betydligt lägre än vad förhållanden i verkligheten är. Jag stöder detta påstående på vad deras egna präss meddelat. Alla voro motståndare till inkomstskatten och prässen har meddelat, att alla möjliga o. b. s. — "lagliga" — vägar ha av dem använts, för att undanhålla sina egendom, så att de ej kunnat beskattas. Jag sade lagliga, ty dessa karaktärer kontrollera lagmaskineriet.

Att märka; alla dessa nyss uppräknade inkomstsummor gälla för 1917, då alla skola i patriotismens "heliga" namn uppoffra allt för att göra världen mogen för "demokrati."

Nu en annan fråga till dig arbetare kamrat: Hur förhåller det sig med dina besparingar under samma år? Kan du uppvisa dylika besparade summor?

Nej, naturligtvis icke, ty då hade du varit i den ställning du nu är.

Vad är det då fatt med dig?

Har du "opatriotiska" människa ätit upp allt ditt?

Ja förvisso, ty du har fått nöja dig med smulorna, som under detta nådens år ha fallit från stortjuvarnas bord. Inför denna statistik är det vansinnigt att upprepa sådana lögnar, som de du dagligen hör av våra fiender, och ser i deras press: — det finnes inga klasser i Amerika, alla äro såsom Ett. —

Varför spridas då dessa lögnar varje dag, till dig och vår klass? Följande siffror, vilka varje arbetande man, kvinna och barn av arbetarklassen kan intyga är sanning, tagen ur "La Follette Magazin" för augusti 1917, visar varför. Det såges att under ett års tid har priser på livsförnödenheter ökat 60 procent under det att avlöningen endast ökat 17 procent.

Vad visar detta? Jo att varje dollar du erhåller i lön nu är värd till dig 31 cents, i motsats till förut, eller att du förlorat 52 procent av din förut låga lön.

När du känner plågor i din mage, och kölden genomtränger märke och ben, och du finner att du är utan pengar, så naturligtvis kommer du på tanken att höja lönen, för att i någon mån skydda dig och din familj.

Nu ligger det i stortjuvarnas intressen att avvålla dig från detta, och därför användas dessa lögnar, jämte löfte om en himmelsk lycka efter döden. Därtill påståenden att detta gäller endast nu, när kriget är över blir det bättre.

(Forts. å sida 3.)

Satanus.

Kapitalistiska lögnen

I Chicago Exeminer för den 17 mars nådens år 1918, undfagnas arbetarklassen med en massa lögnen av sådan grov art, att vi måste, i den mån Allarms begränsade utrymme tillåter, motbevisa dem, och visa varför det ljuges så.

Det säges. John D. Rockefeller, vars ägendom nu belöper sig till \$1-, 200,000,000, och årliga inkomst \$60,000,000, betalar i inkomstskatt \$38,400,000. Med detta vill man ha sagt, att J. D. är patriotisk till denna grad, d. v. s. till \$38,400,000 dollars värde. Som det är alla väl bekant, att J. D:s inkomst-källa är försäljning av olja, och denna olja pumpas upp ur jorden, och transporterats till den som har behov av densamma, frågar jag först: utför J. D. detta arbete själv?

Andra: Om han gjorde, är han en sådan jättefigur, att han kan under en livstid, själv producera och spara, utöver 1st klassig levnadsstandard, för 1,200,000,000 dollars värde, under det att alla de 100,000 arbetarna, sysselsatta inom samma industri, icke ha så mycket som en enda dollar sparade, och därtill ha nöjt sig med den sämsta födan, husrum, mat och kläder?

Nej arbetare, kamrater, J. D. pumpar ej upp, eller transporterar någon olja alls, men de 100,000 arbetarna som äro sysselsatta inom olje- och transportindustrin, utföra detta arbete. Vad J. D. gör är: tar värdet av den produkt dessa arbetare pumpa upp och transporterar, och kastar åt dessa slavande tusen en torr brödbit, en trasig kostym, och ett osanitärt rum att leva i, — detta i form av lön. Han är en stor patriot, men de 100,000 arbetarna, som riskera liv och lem, som se sina hustrur och barn klädda i trasor och lida nöd, när de nedläggat arbetet i organiserat tillstånd tvingade av nöden — för att på detta sätt tilltvinga sig lite mera att leva av, då äro de tyska spioner, samhällsfarliga individer, och måste fängslas, skjutas, lynchas etc.

Det är lögn sade jag, att J. D. har producerat för en enda cent mera värde i sitt liv, än någon annan av de tusenden som ej veta var de skola ta nästa måltid mat, om han behagar avskeda dem.

Hur har han då fått tag i denna egendom? Kort och gott, han har stulit den.

Ett föga hedrande betyg, och det värsta av allt är, att ingen människa kan logiskt motbevisa mitt påstående. För att lättare förstå hur han har stulit det, och för övrigt, hur all stöld begås i samhället skall jag draga en typisk och lättfattlig bild — på bestjälningsproceduren!

I Kina använda en hel del fiskare Pelikaner att fånga fisk för dem, i stället för att använda nät, krokor o. dy. Pelikanen är en stor fiskätande fågel, med stor näbb, hals och en säck under undre delen av näbben.

Dessa fåglar tillfångatas, och man sätter en järnring runt halsen, nära bröstet på fågeln, binder ett snöre vid hans fot, långt nog, så att det ej hindrar honom när han dyker efter fisken, samt fastgör andra ändan av snöret i båten.

När pelikanen med sina skarpa ögon ser en fisk, dyker han ner och tar honom, samt naturligtvis försöker svälja honom. Detta lyckas ej, ty järnringen om fågeln hals hindrar honom. När han fått halsen och näbben full, måste han flyga upp på båten och släppa ut fiskarna. Processen fortsättes tills middag, då tar ägaren av ringen, och ger pelikanen huvud och inälvor av fisken, samt behåller själva fisken. Naturligtvis aktar ägaren sig för att ge pelikanen för mycket, ty kl. 1 måste pelikanen ut igen, och är han mätt, bryr han sig ej om att dyka ner efter fisk.

Vem är det nu som betalar: Fiskaren pelikanen, eller pelikanen fiskaren?

Enligt kapitalismoralen med sina lögnen så är det fiskaren, men sanningen enligt så är det pelikanen som låter fiskaren ta fisken, och låter sig nöja med avskrädet.

Samma med J. D. och arbetarna. Arbetarna utföra arbetet, och låta J. D. kasta åt sig avskrädet av maten och kläderna, och ej nog även av det, ty om arbetarna ej vore tvingade av hunger, skulle de ej på det stt de göra arbete livet ur sig på ytterst kort tid.

Kanske någon säger, att det är skillnad på arbetarnas avlöning och pelikanens mat?

Låt oss se!

Om t. ex. fiskären, i stället för att ge pelikanen fiskhuvuden och inälvor, i stället gav honom pappersbitar, eller guldstycken, om ni så vill, och stappade upp fiskhuvuden och inälvorna, och tvingade pelikanen att på sin fritid gå och byta bort pappersbitarna för fiskhuvud, vore det ej just det-samma?

Ja, så till vida, att det kunde hända att pelikanen, i stället för att få friska fiskhuvud och inälvor, i stället skulle få halvruttna, ty den som sålde denna smörja, gömde ett lager, och naturligtvis sålde det äldsta.

Någon av våra vänner, anhängare av arbetarnas sparsamhetside, skulle säga, att det vore bättre om pelikanen finge pengar, ty då kunde han spara lite, så att när han bleve gammal, han kunde klara sig utan att arbeta.

Galna ideer! Ty så snart som fiskaren såge att pelikanen kunde leva på mindre, så naturligtvis sänkte han lönen. Så göra kapitalisterna med oss. Skulle pelikanerna organisera sig för att hindra detta, så höjde den som hade hand om försäljningen av fiskhuvuden, priset på dessa, så att pelikanen vore lika fattig.

I ett kommande nummer kommer jag att behandla orsaken till höga priser på livsfordonheter, och dess förbindelse med arbetarnas sparsamhetside, samt möjligheten att skydda oss från dess följder.

Innan jag avslutar denna artikel, vill jag visa varför kapitalistprässen och dito moralen är en enda stor lögn.

Om vi alla arbetare skulle från början och till slut få reda på sanningen om samhällets ekonomiska funktion, skulle vi snart nog omändakasta hela systemet. Således, för att bevara sig själva och sin klass för all framtid, proppa tjuvarna, kapitalisterna, oss fulla med dessa lögnen och moralbud. Detta, jämte lagar, polis, militär och fängelser, utgör det järnband som vi arbetare bära om vår hals, som liksom det som är runt pelikanens hals, hindrar oss att njuta av fulla produkten av vårt arbete.

Vi arbetare kunna dock, genom solidarisk industriell klasskamp, slita av detta band, och det finnes ingen ursäkt i världen varför vi ej göra det. Endast Pelikanförstånd och feghet kunna hindra oss.

Det är, att arbeta och slava i oorganiserat tillstånd. Har du gjort och gör du läsare ditt till för att befria dig? Om icke varför icke?

Cook County Jail, Chicago, Ill.

Carl Ahlteen.

DEN RÖDA TANKEN.

Drag, tanke, befriande ut över landen;

Lös, tanke, de fjättrande, fängslande banden;

Föd sinnenas längtan och själar-nas trängtan mot liv, som är mänskligt och sant!

Flyg, tanke, i gryende vårbrytningstider,

ut över landen och mana till kamp de väldiga skaror, som snart, vad det lider

ha tröttnat att krossas av järnhälstramp.

Tänd rättvisa harnen, som kraft ger åt armen och mod till att krossa fördömlens bann!

Ernst J. Lundquist.

EN LITEN FRÅGA.

Nu mer än någonsin bevisas, att den ekonomiska lagen är den enda regulerande. Vi veta, att sedan guvernementet genom lag bestämde priset på vete, och hur mycket som fick användas av det i bröd, surogat för vete har gått upp i pris i jämnhöjd till veteprisen, och i många fall högre.

Undra dig då på, att farmarna i många fall använder veten för föda åt — — grisarna, och säljer andra sadesslag, emedan de därigenom åstadkomma ekonomisk vinst tvåfaldigt.

Man har ingenting emot sparsamhet och restriktion, när sådant är absolut nödvändigt, men måste ändå fråga sig själv: Vad nytta är det, att byta plats med grisarna?

Arbetare — kamrat! bliv inte tjuv. — Neka bestämt att mottaga mera än produkten av ditt arbete.

Våra svenska kamraters värk i dessa dagar

Landsrådet avhöll den 17 och 18 dennes konferens i Stockholm. Representanter från samtliga till landsrådet anslutna arbetareorganisationer hade infunnit sig. Därför närvara under förhandlingarna några till konferensen särskilt inbjudna gäster.

Minimiprogram för arbetarrörelsen vid dess kamp våren 1918.

1) **Arbetstiden** förkortas till högst 8 timmar.

2) **Arbetarnas lön** höjes, så att minst samma köpkraft som före 1914 ernås. Industri eller näring, som bevisligen ej kan bära denna kostnad, statsunderstödes. Staten garanterar genom sina kommunala organ att förtjänad arbetslön utbetas.

3) **Arbetslöshetsunderstöd** utbetalas av staten genom av arbetsnärskärnt organ med minst 25 kronor pr vecka — i Stockholm och därmed jämförliga platser 30 kronor — till varje självförsörjande man eller kvinna. Därför erhåller arbetare, som har flera personer att underhålla, 10 kronor för kvinna och 5 kronor för varje minderårigt barn.

4) **Alla viktiga livs- och fodermedel** beslagtages, åsättes konstant maximipris och ransoneras. Ransoneringen göres effektiv och ställes på varje plats under kontroll av lokalråd, som arbetareorganisationerna utse. Dessa lokalråd lämnas livsmedelsfiskals befogenhet.

5) **All distribuerad av ransonerade livs- och fodermedel** verkställs genom landskommisioner och under dessa sorterade kommunala organ. Alla banker och kreditorganisationer ställas under riksbankens kontroll och av allmänheten deponerade sparmedel tages i bruk för kommissionsaffärernas finansiering.

6) **För livsmedelsbehovets tillgodoseende**, så långt sig göra låter, ställes allt jordbruk och all livsmedelsproduktion under lokal kontrollorganisationer med vidsträckt befogenhet. Ledamöterna däri utses genom val, varvid allmän, lika och direkt rösträtt för alla över 18 år tillämpas. All odlingsbar oodlad jord eller jord i vanhävd ställes till villiga

brukares förfogande genom expropriation, och staten beviljar nödig kredit till brukarna, samt garanterar dem existensbetryggande inkomst.

7) **All export** utan mot nödig kompensation förbjödes och alla exportlicenser offentliggöras, samt äga arbetarnas organisationer genom lokalråden rätt till kontroll. Vi kräva oefftergivligt, att sittande regering ej lägger hinder i vägen för uppgörelse med sådana länder, som i någon mån kunna säkerställa landets behov av nödiga livsmedel och råmaterial. Staten tillförsäkras sig nödig importtollnagge.

8) **Alla militärvärningar** inställas. De militärer, som på grund av ålder, sjukdom eller liknande ej kunna deltaga i produktions- eller distributionsarbete och icke ha andra existensmöjligheter, erhålla samma understöd som arbetslösa. Militärförråden ställas till ransoneringsorganens förfogande. Med hänsyn till foderknappheten minskas lyxdjurens antal i största möjliga grad.

9) **Skattefrihet** kräves för årsinkomst upp till 3,000 kronor. Därutöver låg begynnelsestara med stark progression uppåt.

10) **Bostadsransonering** företages, så långt att alla tillförsäkras bostäder, som tillfredsställa hygieniska och sanitära krav.

11) **Allmän amnesti åt politiska fångar** kräves som ock att full politisk frihet garanteras arbetarna och dess talesmän, och politisk förföljelse upphör.

Den s. k. lösdrevrelagen upphäves. D. v. s. ingen berövas sin frihet på grund av bristande ekonomi.

Förutom detta minimiprogram, upptagande våra allra oefftergivligaste krav och fordringar, ställer vi även vårt maximiprogram i sikte. Det är: Bourgeoisins fullständiga störtande och etablerandet av en frihetlig socialistisk samhällsordning. Ty endast därigenom undanröjes all ekonomisk utslagning och politiska förtryck. Därför är ur proletär synpunkt den sociala revolutionens snara genomförande det väsentligaste och viktigaste.

FINNES DET KLASSKILLNAD I AMERIKA?

(Forts. från sida 2.)

Detta är dock ej allt. Om du skulle använda lite sunt förnuft, vilket alla arbetare använda som organisera sig i I. W. W.— och upptaga en strid mot dem som bestjäla dig, som tvinga dig, din hustru och dina barn att svälta, frysa och slutligen dö armodets död, då beskyllas du för att vara i tyska kejsarens sold, och kastas i fängelsehållorna, inredda för oss som arbetare endast.

I sanning en härlig tillvaro.

Antingen nöjer du dig med hårt arbete och svält, samt ser dina närmaste duka under, eller ock tar du risken att komma i fängelse.

Är du en svag stackare, en man med lägre karaktär än det sämsta lilla djur, då håller du dig utom I. W. W:s leder och ser dina kära pinas till döds. Men finnes där en liten gnista kvar i dig av den naturliga självbevaringsdriften, då blir du en av de stridande, då tar du risken att komma i fängelse.

Men se nu den ljusa sidan av saken!

Om du ögonblickligen går till verket och organiserar dig och dina kamrater runt omkring dig, så finnes ej fängelser nog att sätta in dig i. Ej heller riskerar du att komma in, ty du är nödvändig i industrien. Och den makt vi alla då utgöra, förmår diktera de villkor under vilka parasiterna tillåtas leva.

Jag vet vad jag talar om, då jag säger att det finnes ej fängelser nog, ty jag har redan nu vistats i dem i över 7 månader, och de äro fulla nu.

Hur länge jag och mina tusenden kamrater skola sitta inne här, beror på dig och vår klass makt och handling.

Vi äro här därför att vi vågat och våga tala sanning och handla till vår egen och klassens bästa.

Vi vänta ej på, ej heller mottaga vi någon benådning från våra fiender. Rättvisa inför lagen är en lögn och därför är det upp till alla arbetare att tala maktens språk.

Du arbetare, som har världens produktiva maskineri i dina händer, hur länge skall du själv lida, och med din slöhet bidra till detta oändliga lidande och undergång för dig själv och din klass?

Cook County Bastilj, Chicago, Ill.

C. A.

Kyrkan har särskildt i denna tid att besinna, att den är i världen, men icke af världen. Den har att vara all mänsklig ordning undergifven för Herrens skull, men icke att göra till sin uppgift att vara bärarinnas af världsliga intressen. Dess Herre och Konung är Jesus Kristus, och hans bud och vilja äro bestämmande för hennes handlingssätt.

En af världen förslafvad kyrka är icke Kristi kyrka.

De söndagliga gudstjänsterna försummas i hög grad af många församlningsmedlemmar. Hvad är anledningen därtill? Är den att söka blott i liknöjdhet för Herrens ord, eller finnes äfven en annan närmare liggande anledning?

St. Maries, Ida., den 9 apr. 1918.

Den kapitalistiska tidningspresen har utbasunat vitt och brett lögnaktiga historier om vad som hände här den 15 sistlidne mars, och det torde därför vara på sin plats att relatera det faktiska förhållandet.

Rättegången mot W. M. Nelson, anklagad under den nu världsberömda "Criminal Syndikalistlagen" var utsatt att taga sin början veckan 10 till 16 mars. Åklagaresidan ansåg sig ej kunna erhålla en jury i Benwah county att döma kamrat Nelson, så begärdes förflyttning av målet till Coeur d'Alene, Kootenai County, vilket beviljades av domare Flynn, den 15 mars. Coeur d'Alene, är väl känt för ett tillhåll av "scabs" och stark opposition till alla arbetareorganisationer. Omkring 500 arbetare från närliggande kampar hade infunnit sig i St. Maries att överhöra målet, då utslaget om målets förflyttande tillkännagavs. Lumber Workers Ind. Union No. 500 eger en husomt tillfulla betald här i staden och det beslutades att avhålla ett möte på nämnda plats att diskutera situationen. Omedelbart efter mötets öppnande, kom en person, som sedermera befanns vara "Sheriffen" trängde sig upp till ordförandens plats och försökte att nedknuffa talarer då helt simpelt massan av folket ledsagade individen ifråga ut från mötet och var ej det minsta misshandlad.

Genast utsändes av de lagstyrande och kapitalistiska drängarna telegram till guvernören att St. Maries var i upprorstillstånd och soldater var nödvändigt och guvernören, alltid villig att gå lumbertrustens ärenden sände 100 soldater nästa morgon. Vi avhöllo ett möte på vår tomt då soldaterna anlände och befallde att upplösa mötet. Alla avlägsnade sig utan pågott motstånd, efter ett par timmars tid alla soldaterna igen återkommo och arresterade ett fyrtiotal vilka sedan togos till Grand teater och en s. k. "Investigation" igångsattes. Denna "Investigation" tog flera dagar, ett nittiotial kamrater kvarhöllos för mera "Investigation" ett sextiotial inspärades i ett gammalt målare-"shop" och de andra i countyhäktet utan sängkläder och bara golvet att sova på. Efter som mera "Investigation", 14 kamrater förflyttades till Spokane county jail och som det säges för "deportation." Deras namn äro som följer: Tom Scott, M. Fitz Williams, John Burke, Werner Strange, Henning Anderson, David E. Johnson, Nels Madison, Chas. Johnson, Chas. Sponberg, Lars Anderson, Carl Holmes, Ed. Berg, Chas. Maki, Emery Sarrazen. Antalet kvarhållna i countyhäktet är nu 16. Av dessa har 10 haft förberedande förhör och äro kvarhållna under bonds av 2,500 dollars under charge of "Criminal Syndicalism," dessa äro som följer: Fred Morgan, Frank Fleury, John Shea, Joe Martin, Lyman Moore, Bert Banker, E. L. Montgomery, Henry Farner, C. R. Scott, Charles L. Anderson. De andra 6 vilka äro under samma anklagelse men ej haft förberedande förhör är: J. L. O'Brien, Geo. Copp, Dennis McCarthy, Bob Wilson, Wm. Gavin, Chas. Carlson. Förhållandena här i countyhäktet äro ej de bästa, dålig och otillräcklig mat är serverad, men alla äro vid gott humör, övertygade om arbetarklassens snara uppvaknande och därmed följande kamp och seger. Vi kan endast säga eder kamrater som äro på utsidan och på arbetsplatsen: Sluta ej upp med att organisera utan fortsätt ivrigare än förut, endast genom en stark organisation kan vi hoppas att störta det kapitalistiska rövareshystemet.

En av de inburade. C. L. A.

Stimulera eder arbetsintensivitet slavar, ni kan alla vila en gång när ni komma — — — in "the bread-line."

Internationalen

England.

Om förhållandena i England slipper det helt få meddelanden ut över landets gränser och då alltid beskurna av censuren. Men följande utdrag ur Herves socialpatriotiska Victorie kastar ett visst ljus över ställningen. Det heter i artikeln:

"Vi få icke lov att dölja för oss vissa saker som icke upphört att svårt oroa den engelska regeringen. Orön bland arbetarna har under de sista två åren framträdtt med växande styrka, man kan dock säga att den snarare till än avtagit. Just vid den tid man med välbehag utbredde sig över den tyska sträjken försökte den engelska regeringen att komma till förståelse med ett av de starkaste fackförbunden angående ett sträjkhögt.

Artikeln kommer så in på de stigande kraven på ammunition, kanoner och manskap och säger härom: "De minst fogliga gent emot dessa krav var maskinarbetarnas förbund, det alltsedan krigsutbrottet mäst oroliga och självherrliga av förbunden. Det var detta som sistlidne sommar iscensatte en två månader lång sträjkhögt och i Manchester och Sheffield funno 60,000 anhängare som icke eftersträfvade något annat än att tvinga utskrivningskommisionen att icke sända någon av förbundsmedlemmarna till fronten. Förbundet ville själv pröva varje enskilt fall och endast tillåta de unga kamraterna bli utskrivna till krigstjänst med dess särskilda tillåtelse. Som alltid kom det också här till en kompromiss. Utskrivningen skulle begränsas till icke utlärda krafter. Därmed var emellertid faran bara ännu en gång utsatt. Då sir Geddes, rekruteringsministern, i januari förklarade i parlamentet att fronten behövde 450,000 man friskt manskap framkallade detta den största oro. För-gäves försökte regeringen alla medel för att omstämman maskinarbetarna. Ministern begav sig personligen till Glasgow för att ta del i ett av deras möten och under tre timmar hålla stånd inför alla de frågor som ställdes till honom. Hans mod blev dåligt belönat. Vid mötets slut uttalande sig en förkrossande majoritet för sträjkhögt regeringen icke gav efter. Och man gick så långt, att man fordrade omedelbart avslutande av vapenstillstånd på alla fronter och upptagande av fredsförhandlingar.

Sådana händelser — fortsätter Herves tidning — får man icke förbise. Man gör klokt om man gör klart för sig att maskinarbete-förbundet räknar 250,000 till 300,000 medlemmar och representerar de drivande krafterna på Clyde och Merseyvärken, på skeppsvarven och på fartygen och därför är det utslagsgivande elementet för möjligheten att kunna hålla stånd mot undervattensbåtskriget."

Holland.

Den generalsträjkhögt som för ett par veckor tillbaka försöktes i Holland var igångsatt av den syndikalistiska landsorganisationen, vilken numera lär räkna ett stort antal medlemmar enligt den borgerliga prässens uppgift. Man hade hoppats att kunna dra den holländska arbetarklassen med i en allmän rörelse, men proklamationen om generalsträjkhögt fick icke tillräcklig tillslutning vadan de sträjkhögt efter en tid blevo nödsakade att återgå till arbetet.

Situationen i Holland synes emellertid tillspeetsas allt mer och mer. Det rapporteras om upprepade sammanstötningar mellan polis och arbetare. Och om överfall på militärpatruller som folket söker avvärpa. Stämningen är sådan att "man kan vänta vad som häst" för att nu bruka en term ur ett borgerligt telegram.

(Forts. å sida 4.)

En uppmaning till reflektion

Till läsare av Allarm!

Arbetare! Kamrater! Tillåten mig göra några reflektioner angående Trasproletärens liv och umbäranden. Ni vet, att proletärererna bestå utav två klasser, därför benämner jag ordet trasproletär. Jag vill nu endast hålla mig till den grupp som jag själv är utgången ifrån, nämligen: trasproletärens mest hårda och undertryckta klass. Jag ämnar inte nu i sammanhang med detta skriva någon självbiografi över min ringa stofthydda, utan detta är endast tankar som kretsar i min hjärna, vare sig de äro bra eller dåliga, onda eller goda, är kanhända inte så gott för olika individer att bestämma eller att avgöra. Självt vill jag inte påstå, att jag är så absolut på rätt väg, men jag vill framhålla vad jag anser vara rätt, och sedan får framtiden utvisa och fälla den avgörande dommen över mig och mina likatänkande kamrater. Ni veta, kamrater att striden mellan kapital och arbete är hård; hård som den hårdaste diamant, hård ifrån kapitalists sida, för att behålla vad de kallar för att vara sitt, som de har berövat och stulit ifrån oss. Det vill de försvara med våld och järn lika väl att de har inte något att försvara enligt min mening, för vad de har att försvara enligt deras mening, det har de bestulit hela jordens proletärklass på, det arbetaren med slit, hårt arbete, svält, umbärande, svett, blod, tårar och försaker har frambringat, det lägger kapitalisten beslag på och kallar för sitt. Då vill jag fråga var är våra tillhörigheter? Ja, svaret måste bli enligt kapitalistens mening och brutala ord och handling, ni arbetare ni har ingenting ni är endast skyldiga till att arbetat oss. Ni skall frambringa värdet ur jordens inandömen, ur skogar, ur bergen, ur gruvorna och förädlad det, sedan skall vi draga profitten. Detta är kapitalistens mening, så ha de i årtusenden gjort och så vill de hålla på med fortfarande. Skall vi proletärer så benämner jag den klass vi består utav, skall vi alltid låta kapitalisten husera så med våra; ja, hela mänsklighetens egendom och tillhörigheter? Skall vi ej våga att höja en röst till vårt försvar? Jag frågar dig, kamrat? Det är på dig, på mig, på hela proletariatet det beror. Vägen kanhända du vet eller hur? Det är att sluta dig till oss, till dem som först våga att höja frihetens röst, frihetens fana, har du sett, den fanan, den är röd likt det blod som kapitalisterna ha frampressat sina millionhögar ur. Hur länge än, skall proletariatets blod flyta för dem? Vårt blod är för dyrt att offras för dem. Ja, kamrat, tänk över din ställning i samhället och välj vilket du skall göra, om du skall sluta dig till oss eller du skall fortfarande stå som ett frågetecken? Vill du att kapitalisten skall hålla på med att skölja guldhögar ur proletariatets blodströmmar? Stanna då där du är. Då tillhör du inte vare sig nutidens eller kommande generationer, utan din plats skulle passa dig borta i graven dit vi alla en gång skola gå. En del går dit för tidigt och en del för sent. Faktum är, att det finnes personer som bara stå hindrande i vägen för den klass som vill framåt. Var det inte bättre att dessa individer lade sig ner att sova den eviga vilans sömn, ju förr ju bättre, för de äro ju bara en börda och ett hinder i vägen för den klass som vill framåt. De hjälpa kapitalisten mera än sin egen klass. Det är en skamfläck på dig inför kommande generationer. Kom med kamrat och slut dig till våra leder, vi stå färdiga att ta emot dig med utsträckt armar. Vi skall försöka att ge dig vårt stöd så gott vi kan som klass. Det är vädjan, det är en bön utav våra små oskyldiga,

barn, så att inte de också komma at krossas under det hemiska kapitalistiska bloddrypande kugg-hjulet. Vem utav oss vill se våra barn bli krossade under ett så orättvist sahmällssystem som vi i generationer och åter generationer har blivit tillintetgjorda under? Ålskar du dina barn? Ålskar du att se proletariatets befrielsesdag snart skall randas? Kom med oss då? Du vet, den som inte är med oss han är emot oss****Ja, i förbigående så får jag tala om att vi hade besök här i Red Granite måndagen den 18 februari utav två kamrater som var ute och agiterade för nykterhetsorden "Verdandi". Jag kan inte klandra vare sig dessa kamrater eller deras arbete, då skulle jag vara mycket orättvis och jag vill försöka att vara så rättvis som möjligt emot kamraterna och deras arbete. Kvällen var trevlig. Föredrag, deklamation, sång och musik. Det är bara skada, att det skulle finnas så få ibland oss som kan uppträda med föredrag, deklamation och dylikt, men vi skördade 11 nya medlemmar till logen den kvällen, så arbetet var ju inte lönlöst. Vi har varit ett litet fåtal som har hållit logen vid liv nu snart i 2 år. Den har existerat i många år, men jag tror att så lite medlemskap som logen har haft nu de senare ett och ett halft eller två åren, det har den nog inte haft sedan den bildades. Nu vill jag säga ett ärligt och uppriktigt tack till dessa kamrater som hjälpte oss att få in nya medlemmar i logen. Tack, kamrater, för gott arbete. Och sedan vill jag uppmana alla andra som leva i Lahrville och Red Granite, att de sluta sig till logen. Där kan vi samlas och utbyta våra tankar och ideer. Här existerar en liten klubb utav I. W. W. också alla löneslavar skulle ansluta sig till den. Framför en stark klasskamporganisation! Vi vet hur eländigt vi har det ställt här, och med den gamla amerikanska organisation kan ni inte något uträtta, där står vi maktlösa gent emot kapitalet. Nu vill jag att vi skall undersöka och se efter vilket arbete som lönar sig bäst att organisera uti, eller vilken organisation vi anser vara bäst att agitera för, nykterhetsorden Verdandi eller I. W. W. Nu vet ni att Verdandi är ingen klasskamporganisation. Den kan ju betraktas mera som upplysningsorganisation, nykterhet, upplysning och människovärde har ju Verdandi på sitt program. Programet är vackert, intet däremot, men huvudsaken är då att den arbetar och fullföljer sitt program så den inte ligger och kör in i falska farvatten. Vi vet kamrater, hur organisationer i de olika länderna ifrån en start ha varit och kunde varit goda, men med tiden ha de förädlats, de ha stannat i utvecklingen och i många fall gått tillbaka. Vilken person som helst, som har följt med arbetarörelsen ifrån tidigare skede, om han vill vara ärlig, så måste han erkänna och tillstå, att fackföreningsrörelsen den har blivit förfuskad, just därför att politiken blev inblandad i fackorganisationerna. Om vi nu se på Verdandiorden ifrån Sverige, och därifrån är Verdandiorden här i Amerika kommen ifrån, så ser vi att även den blev inblandad i socialdemokratiska partiet, och politiken blev för det mesta den som skulle diskuteras på mötena där, även skulle penningar ifrån logekassorna insändas till det socialdemokratiska partiet, det är ditåt, jag inte vill att Verdandiorden i Amerika skall gå, för då ber jag för min del att få ta farväl ifrån verdandiorden. Därför! skulle vi inte hellre försöka att organiserat arbetarna i en klasskamporganisation, till exempel som I. W. W. Jag menar att vi får ha dem dit en gång ändå, om vi skall tänka på att kunna göra något för proletärklassen i sin helhet. Jag vill härmed citera några ord utur den engelska Syndikalistorganisationen,

I. W. W. principförklaring

Arbetarklassen och arbetsgivareklassen har ingenting gemensamt. Det kan icke bli fred så länge miljoner av det arbetande folket lever i nöd och umbäranden, och de få som utgöra överklassen, har allt det goda i livet.

Mellan dessa två klasser måste en strid pågå tills hela världens arbetare organiserat sig såsom en klass, tagit jorden med produktionsmedlen i besittning och avskaffat lönesystemet.

Vi finner att centraliseringen av ledningen över industrien på färre och färre händer, gör det omöjligt för yrkesföreningarna att mäta sig med arbetsgivareklassens alltid växande makt. Yrkesföreningarna åstadkomma ett tillstånd, som gör att en grupp arbetare bli ställda emot en annan grupp arbetare inom samma industri, därigenom nedgöra de varandra under lönestrider. Därjämte hjälpa yrkesföreningarna arbetsgivareklassen att vilseleda arbetarna till den tron, att arbetarklassen har gemensamma intressen med arbetsgivarna.

Dessa deras förhållanden kunna förändras, och arbetareklassens intressen uppehållas endast genom en organisation formad så, att alla deras medlemmar inom en industri, eller alla industrier, om nödvändigt, kunna nedlägga arbetet när en sträjk eller lockout pågår i någon del därav, därigenom göra de en oförrätt till en oförrätt till alla.

I stället för det konservativa valspråket: "En god betalning för ett gott dagsverke," måste vi på vår fana skriva det revolutionära: ned med lönesystemet."

Det är arbetarklassens historiska mission att avskaffa kapitalismen. Produktionens armar måste organiseras, icke endast för de dagliga striderna mot kapitalismen, utan även för att övertaga produktionen när detsamma är avskaffat. Genom att organisera oss industriellt uppbygga vi det nya samhället inom ramen av det gamla.

ren—nu vill jag att ni skall inte vara ensidiga just därför att han är engelsk, för folket i dessa dagar är mycket partiska, det är det stora blodbadet på Europas slagfält som har satt partiskheten hos de olika individerna så mycket i rörelse. Så här säger Tom Mann: "Nu vill jag genast ifrån början ha det förstätt, att jag ingalunda ställer mig fiendtligt till nykterhetsarbetet. Tvärtom, jag önskar det all lycka och framgång. Må det lyckas att upprätta de tusen- eländet genom att i alkohol dränka tanken därpå. Men låt det för all del stå klart för alla, att därmed är icke ett steg taget till arbetareklassens frigörelse ifrån fattigdomen. Om vi vore nykterister vandra en av oss, så att vi aldrig smakat en droppe sprit, så skulle fattigdomen var precis som den nu är. Alkohol förtäres huvudsakligen av den germanska rasen, men icke äro vi därför fattigare än de romanska arbetarna eller än de helnyktra muhammedanska arbetarna. I New Yorks slumkvarter, finnas nära en miljon judiskt arbetsfolk, så gott som absolutistiskt, men ändå höra de till de fattigaste i världen. Å andra sidan ha vi kapitalistklassen. Över hela världen lever den i ett ständigt gästgädd, där vin flödar i strömmar, men inte är kapitalistklassen fattig för det. Nykterheten må vara av vikt för individen, men att skjuta fram nykterhetsfrågan i fronten gör mera ont än gott. Nykterister säga, att det är inte så mycket frågan om hur mycket man förtjänar, utan hur man använder det. Men nykterister svälta också. Lära vi oss som klass att leva på mindre genom att vara absolutister, så får vi precis så mycket mindre av arbetets frukter. I varje tid och i varje land, få vi av produkten av vårt arbete, behålla jämt så mycket som behövs för att hålla oss vid liv, i enlighet med den rådande levnadsstandarden. Ju dyrare vår levnadsstandard är, desto mera måste kapitalistklassen låta oss behålla för att hålla oss vid liv. Må därför ingen härav draga den slutsatsen, att vi alla borde bli alkoholist, för att därmed tvinga kapitalistklassen att ge oss mer, tvärtemot vore ju intet vunnet, då ju tillskottet skulle gå till alkoholmissbruk. Den rätta slutsatsen härav är, att de oerhörda ansträngningar, som nedlagts på nykterhetsrörelsen, skulle ha lämnat långt bättre resultat, om de i stället nedlagts på uppbyggnaden av en stark industriell organisation och för träning till industriell solidaritet." Jag vill härmed instämma och vill säga det rent ut till alla individer, att sluta upp med att supa, för det

INTERNATIONALEN.

(Forts. från sida 3.)

Scheitz.

Regeringen har en tid hotat med att införa civil värnplikt och arbetarna å sin sida hotade att etablera generalsträjk om sådan lag genomdrevs. En del organisationer tillställde regeringen ett ultimatum vari fordrades att planen om civil värnplikt skulle uppgivas, de värnpliktsvägrare som satts till civilt tvångsarbete skulle strax frigivas, kamrarna sammankallas för att annullera ministrarnas mandat och härens demobilisering påbörjas och slutföras innan den första maj för att skaffa landet tillräcklig arbetskraft. Regeringen skulle underkasta sig detta ultimatum inom 48 timmar då generalsträjk i motfall skulle proklameras och folket själv välja en ny regering. Efter en "konferens" med representanter för organisationerna fann regeringen att den borde avstå från planen om civil värnplikt. Genom sitt bestämda uppträdande hade arbetarna hemfört en seger utan strid.

Men det är många andra brännande stridsfrågor som gör det sannolikt att det inom kort kan utbryta en öppen kamp mellan arbetarklassen och de regerande kasterna.

Tyskland.

Följande upprop offentliggjordes i "Vorwärts":

"Under de sista dagarna har flygblad åter blivit utdelade inom Berlins metallindustriella företag i vilka flygblad det varit fråga om sträjk. Likaledes blir fackföreningsledningen smutskastad på det vanliga sättet. Vi uppmana våra medlemmar att icke skänka dessa flygblad någon uppmärksamhet och avhålla sig ifrån att taga någon som helst befattning med dem. Dessa flygblad komma från obekant och oansvarigt håll och äro ägnade att tillfoga oss stor skada. Tyska Metallarbetareförbundets Ortsavdelning i Berlin."

Man ser således att det göres nya ansträngningar: för att på nytt resa arbetarna och att dessa ansträngningar äro av den art, att ledarna finna det nödvändigt att taga avstånd från dem. Vi arbetare, vi har annat att tänka på, vi får tänka på framtiden, för att kunna skapa ett likvärdigt samhälle åt oss och våra efterkommande. Kamrater, fram för frihet och bröd, och hjälp till att ernå frihet för våra frihets-älskande kamrater bak fängelsemurarna.

Eder för frihet och rätt.

Clas Thorvaldson.

Skynda på slavar! Endast 7,925 nya miljonärer för år 1917, på er bekostnad.

CONSTRUCTION WORKERS INDUSTRIAL UNION NO. 573, SEATTLE DISTRICT.

Seattle, Wash., April 3, 1918. Bulletin No. 29.

Kamrater: Underrättelse har inkommit från Chicago att en medlem blev frigiven från Cook County Jail, alla anklagelser emot honom bortkastade; tretton andra medlemmar som ej voro arresterade, men anklagade, blevo även frikända. Rättegången påbörjades den första april och kommer troligtvis att räkna flere månader. Medel för rättegången är absolut nödvändiga och alla medlemmar begäres enträget att göra sitt bästa att skaffa pengar till försvarsändamål för dessa kamrater.

* * *

Kamrat Frank Rhodes blev arresterad medan han deltog i ett möte utav No. 500, och är nu i fängelset uti Leavenworth. Medlemmarna i närheten av Leavenworth och Menatchee äro ivriga att betala sina avgifter, etc. Det vore bra för någon representant att komma hit och fortsätta med det goda arbetet.

* * *

Har erhållit telegram från kamrat Fred Bohn med underrättelse att han sedan den 28de mars är ute på borgen. Kamrat Bolen som blev arresterad tillsammans med Bohn, är fortfarande i fängelse.

* * *

Förenta Staternas Marshall besökte Portland-lokalen den 28de mars och frågade alla närvarande var de voro födda. Fjorton medlemmar, som råkade vara födda utom Förenta Staterna blevo tagna till "Government Building". Alla blevo genast frigivna utom sex som buro I. W. W. kort. Deras "kort" blevo dem fräntagna och de blevo tillsagda att lämna staden inom 30 minuter och inte visa sig i lokalen igen. Likväl hava de å Portlands kontor erhållit ansökan för sex duplikat-kort.

* * *

En annan av våra medlemmar har blivit utsatt för den brutala behandlingen av "tjära och fjäder", i händerna på en skock som går under namnet "Lag och ord."

ETT SÄKERT BEVIS.

I dagtidningarna läses: Säkraste beviset på, var att finna tyske kejsarens vänner och sympatisörer i å hus, var som inte "U. S. Foodadministrations kort" äro upphängda i fönstret. Förbannade humbug!

Tror någon, att löneslavar, efter att genom förhöjda levnadsomkostnader hava förlorat hälften av \$ köpkraft, bortkasta något matnyttigt eller ätbart? Inte längre kan man endast "snylta" sig till god matlukt från en arbetares kök. Den kanske preserveras för familjens egna medlemmar—"On account of the war", men det mest trovärdiga är, att inget som har förmågan att sprida god matlukt tillagas i arbetarens kök längre.

Inte tror väl någon, att de besittande i samhället, som kontrollerar allt, — t. o. m. tillverkningen av korten — sparar. Ingen sund människa sparar om inte tvingad. Vilken skulle tvinga de som äro i besittning av makten?

Då en mera talande och övertygande handling mot både den tyske såväl som hela världens kejsare och kungar, både ekonomiska och politiska vänskap och sold är: Bliv medlem av I. W. W.! Bliv medlem i den industriella armén, som strider för allas rätt. Bliv det i dag! Borttag misstanken att du är vänskapligt stämd mot någon orättvisa begången mot dig eller din klass!

* * *

En missionär ute på sitt vanliga s. k. arbete, råkade att gå in i en kinesisk tvättinrättning och frågade kinen om han ej önskade att bli kristen.

Kinen svarade: "Det är inget idé, jag skulle bli en dålig kristen, ty jag kan ej skjuta."

ning. Kamrat Deitz blev tagen från sitt rum den 29de mars vid midnattstid. Efter de vanliga hotelserna, användningen av förnedrande språk och skuffad med pistoler i ansiktet, togo de honom ett kort stycke utom staden och överhöljde hans ansikte och kropp med tjära. Kamrat Deitz blev senare arresterad i Mt. Vernon, och kastad uti fängelset därstädes. Han är för närvarande i Seattle. Hans ansikte är illa bränt av tjära.

* * *

Vi hör mycket ofta klagomål över att så få medlemmar besöker affärsmötena utav organisationen. Det är din plikt mot dig själv och dina kamrater att besöka alla affärsmötena utav organisationen, såvida det är möjligt. Det är på dessa affärsmöten som dina pengar blir bortröstade och som laggar bli vidtagna till en stor grad. Är du så liknöjd och apatisk att du låter några få göra din legislation. Om du tror på principförklaringen, om du är riktigt uppriktigt i din tro på "självstyrelse", så varför besöker du inte affärsmötena? Det är på dessa affärs- och undervisningsmöten som vi kommer till gemensam förståelse, och för att vara effektivt organiserade måste vi hava gemensam "co-operation". Du måste visa solidaritet i lokalen såväl som på arbetsplatsen. Därför är det nödvändigt att du besöker affärsmötena ty de äro livet av organisationen.

* * *

En annan "Smoker" gick av stapeln på lördagen den 30de mars. Inkomsten steg upp till ungefär nio hundra dollars.

* * *

På ett möte hållet av C. W. I. U. Branch, Seattle, april 7de ett förslag var gjort, att kalla en 5 dagars sträjk; vid varje tillfälle och i lokaliteten var vi äro starka nog, när någon av våra samlingsplatser blivit stängda, eller när någon av våra kamrater har fått gå igenom "the tar and feather" procedur.

Alla "delegater" och sekreterare skulle meddela kamraterna där om.

KAMRATER!

Låt ej edra pennor rosta bort. Allarm behöver en massa skribenter, från alla delar av landet. Det är lika nödvändigt som pengar, och tidningens framgång beror lika mycket på det.

Idéen, att man måste vara professionell för att skriva i tidningar, måste försvinna. Gör ert bästa **KAMRATER**. Nyheter om aktivitet på alla områden, såväl som andra artiklar äro ytterst välkomna.

Om ni gör ert bästa i denna riktning också kamrater, och vi vårt, skall Allarm snart nog utkomma varje vecka.

Kommitterade.

Hur förhållanden skapar sympatisörer, och vad som bättre är, medlemmar av I. W. W.

När man läste i dagtidningarna om, att Mrs. Cornelius Vanderbilt var förnekad ett speciellt tåg, när hon skulle hälsa på sin "äkta, älskade man," måste man uttrycka sin sympati för den stackarn. Tänk, att vara tvingad att resa i en obekväm "Pullman" tillsammans med andra — "olyckliga." Detta särskilt när man tänker sig hur mycket den Vanderbiltiska familjen har gjort för järnvägsindustrien i detta land, samt att hennes man är direkt engagerad i att göra "världen säker för demokrati."

"Well war is hell!"

Denna händelse — att vara förnekad rätter. — den som skulle vara den mest heliga i ett demokratiskt land, — att använda sina surt förvärvade slantar till egen tillfredsställelse och behag, skulle vara nog att få vem som helst upprorisk och hatisk.